

[H. P. Hansen (Præstø A.)]

at hutle sig igennem med det dem tildelte Beløb, og saa, naar man har spurgt dem, om de da ikke havde søgt om at faa et personligt Tillæg, har de svaret: Jeg har henvendt mig til rette vedkommende om at faa noget mere Hjælp, men har faaet det Svar: Loven har faste Takster, fastsat af Regeringen og Rigsdagen, og disse Takster kan vi ikke ændre ved.

Dette er i og for sig rigtigt, idet saavel Taksterne som de Beløb, der kan ydes som personlige Tillæg, Huslejhjælp m. v., er lovbestemte. Men der er dog Grund til, forekommer det mig, at fastslaa, at Loven rummer ret gode Muligheder for at yde daarlige stillede Rentenydere personlige Tillæg, herunder ogsaa Hjælp til Brændsel samt tillige Hjælp til Husleje eller Hjælp til Renteudgifter som Følge af Ejendoms-prioritering; i hvert Fald vilde det være rimeligt at kræve Lovens Muligheder udnyttet, inden man betegner Satserne som karrige og derved paa en Maade lægger Loven for Had. Man har vel Lov til at forudsætte, at de administrerende Myndigheder kender Loven og dens Muligheder, men er det Tilfældet, saa er det saa meget mere uforstaaeligt, at en Omtale af Loven som den, jeg her har nævnt, overhovedet kan finde Sted.

Endvidere vil jeg gerne takke den højtærede Socialminister for det Initiativ, som jeg har Indtrykket af vil blive taget med Hensyn til ogsaa at yde Hjælp til arbejdsløse. Ogsaa her tiltrænges der Hjælp, og for nogles Vedkommende i særlig Grad. Jeg overdriber næppe, naar jeg siger, at alle mere eller mindre berettigede Klager fra Landmændene og andre til Trods har de her nævnte Kategorier af Samfundsborgere, Alders- og Invalidere, størst Krav paa Samfundets Opmærksomhed. Jeg skal naturligvis ikke hermed sige, at alle Landbrugets Klager er uberettigede, men jeg tør dog paastaa, at de er i nogen Grad overdrevne.

Jeg kan i denne Forbindelse nævne følgende Eksempel, som jeg kunde bilægge med flere: To Parcellister, som jeg har talt med for ikke saa længe siden, har betroet mig, at de, som begge tidligere havde fast Arbejde i en industriel Virksomhed, hvor der naturligvis betaltes tariffmæssige Lønninger, ikke vilde bytte med Arbejdet i det Parcelliststed, de nu havde, og gaa tilbage til Virksomheden. Man maa da gaa ud fra, at de har det nogenlunde taaleligt, og de paagældende har mange lige-sindede, som ser paa Sagen paa samme

Maade. Jeg tager i hvert Fald disse Landmænds Udtalelser som Udtryk for, at det er urigtigt, at Landbrugets Mænd er og kun betragter sig som værende rene Renteslaver, saaledes som det er sagt i denne Sal for nylig. Der er vist mange Landmænd, der som de omtalte Parcellister ikke ønsker at blive indrullet i den saakaldte privilegerede Arbejderklassens Rækker og navnlig ikke i de arbejdsløses Rækker.

Det var tilfredsstillende for mig at høre Trafikministeren forleden udtale, at man de første Par Aar formentlig vilde kunne yde det sædvanlige Tilskud til Vejarbejder o. lign., antagelig ogsaa til Broarbejde. Jeg vil gerne i denne Forbindelse henstille til den højtærede Minister, at der gøres, hvad gøres kan, for at holde Arbejdet med Mønsbroen i Gang. Der er ikke for mig Grund til at skjule, at der i Befolkningen dernede i nogen Grad har været delte Meninger om Ønskeligheden af denne Bro, men Arbejdet er nu i god Gang, og saa er det formentlig i alles Interesse, at det fremmes paa normal Maade, bl. a. ogsaa fordi en Standsning vil afstedkomme Arbejdsløshed og antagelig tillige let vil kunne bevirke, at en Del af det allerede udførte Arbejde er gjort omsonst.

Jeg er godt klar over, at Ministeren her er stillet over for en stor og svær Opgave, thi der er mange Hensyn at tage her. Jeg ved, at adskillige Amdsraad og Sogneraad gennem de senere Aar har disponeret over store Pengemidler til Vejarbejder ved Optagelse af store Laan, som man har regnet med at forrente med Midler fra Motor- og Vejffonden — jeg tror, det for Amdsraadenes Vedkommende drejer sig om ikke mindre end 33 Mill. Kr. —, og at det ikke gaar an ikke at strække sig vidt her, idet der for de enkelte Kommuners hele finansielle Administration staar meget store Interesser paa Spil. Men ogsaa planlagte og paabegyndte Arbejder med det samme Finansieringsgrundlag bør man skænke Opmærksomhed. Det er muligt, vel endog sandsynligt, at Prisstigninger paa alle Omraader vil bevirke, at Arbejdet ved Broen vil komme til at koste betydeligt mere, end Tilbudssummerne tilsammen udgjorde. Men om jeg husker ret, laa Tilbudssummerne ca. $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. lavere end Overslaget, og da Ministeriets Tilsagn om at dække Halvdelen af Anlægsudgifterne formentlig grunder sig paa Overslagssummerne, er der vel foreløbig ikke saa store Vanskeligheder af finansiell Art. Vanskelighederne kommer vel i første Række til at ligge i, at Tidsfristerne slet ikke vil kunne